

เรื่องเล่าร่ำพลั่ง

รามาธิบดีล้ำค่า ด้วยนวัตกรรม นำพาสู่ความยั่งยืน

“วันเด็ก”

นายพิศุทธิ์ บุญทรง

งานการศึกษาต่อเนื่อง

“สวัสดีค่ะ ขอสาวยุคุณพิศุทธิ์หน่อยค่ะ”

“พูดส่ายอยู่ครับ”

“โทรจาก Ward เด็ก...นะค่ะ คือ มีเรื่องจะปรึกษาเกี่ยวกับงานวันเด็กหน่อยค่ะ”

“วันเด็ก...” ผมเผลอพูดย้ำคำของประโยคสนทนาที่ปลายสายพูดทั้งท้ายไว้ ในหัวของผมตอนนี้กำลังนึกถึงเรื่องของวันเด็กอยู่ แต่นึกเท่าไรก็ไม่ออก ผมจำความรู้สึกของวันเด็กไม่ได้แล้ว จำไม่ได้ว่าไปเที่ยวที่ไหนบ้าง จำไม่ได้ว่าตั้งตารอขนาดไหน จำไม่ได้แม้กระทั่งว่าในวันเด็กนั้นผมรู้สึกอย่างไร

“ให้ผมช่วยอะไรครับ”

“หนูจะพูดอย่างไรดี คือปกติในวันเด็กเราจะจัดงานวันเด็กกันค่ะ เด็กที่ป่วยใน Ward ก็จะได้ทำกิจกรรมกันทุกคน แต่ช่วงนี้มีโควิดทางภาควิชากุมารฯ และ Ward จึงจัดกิจกรรมวันเด็กเหมือนปกติไม่ได้ค่ะ พอดีมีวิธีไหนที่จะให้เด็กสามารถทำกิจกรรมวันเด็กแบบตัวต่อตัวกับนักดนตรีบำบัดได้ไหมค่ะ”

หลังจากสนทนาเพื่อสอบถามข้อมูลกันพอสมควร และประชุมกันเป็นที่เรียบร้อยแล้ว ผมและทีมงานก็ได้เริ่มระดมสมอง พักหลังเราได้รับงานที่มีความซับซ้อนมากขึ้นเรื่อย ๆ แต่โจทย์ของงานนี้แปลกออกไป โดยรูปแบบคือ เราจะมีห้องส่งส่วนกลาง เพื่อเป็น Virtues Stage เอาไว้ให้นักดนตรีบำบัดได้ทำกิจกรรมกับน้อง ๆ โดยนักดนตรีบำบัดจะต้องสามารถพูดได้ตอบกับน้อง ๆ ได้เป็นรายบุคคล หมายความว่าตอนนี้อาจจะทำกิจกรรมกับน้องคนหนึ่ง ก็สามารถพูดคุยกับน้องได้ แล้วพอหันไปคุยกับน้องคนที่สองก็สามารถทำได้เช่นกัน โดยแยกการเห็น และการได้ยินของน้อง ๆ ออกเป็นอิสระต่อกัน ในความซับซ้อนของเนื้อหาการทำงานให้ลึก ๆ ผมเองรู้สึกไม่มั่นใจในการรับงานครั้งนี้ และคิดวิธีการ Set อุปกรณ์ไม่ออก จนกระทั่งก่อนเริ่มงานประมาณ 4 วัน ขณะที่ผมเดินสำรวจพื้นที่จัดงานสัญญาณ Wi-Fi ก็มีเสียงเล็ก ๆ เสียงหนึ่ง ถามขึ้นมาว่า “พี่ซา พี่มาทำอะไรคะ”

“พี่มาเตรียมงานวันเด็กครับ”

“งานวันเด็ก (ตะโกน) นี่หนูจะได้ไปงานวันเด็กด้วยหรือ”

“จู้ ๆ อย่าเอ็ดโปนะ เป็นความลับของเรารองคน พี่ไม่ได้พาเราไปงานวันเด็ก แต่จะพางานวันเด็กมาหาเราครับ”

“...เพราะหนูไม่สบายใช้ไหมคะ” เจ้าของคำถามยุคประโยคสนทนากับผมไปดื้อ ๆ หันหลังให้และกลับเข้าสู่โลกของตัวเอง ปลอมให้ห้องนั้นกลายเป็นบรรยากาศที่เงียบ เหมือนห้องนั้นเหลือแค่ผมเพียงคนเดียว

“น้องป่วยมานานแล้วค่ะ อยู่มาจะร่วมปีแล้ว บางทีก็ชอบเก็บคำพูดของเราไปคิด เตียวพวกหนูดูแลเองค่ะ พี่ไม่ต้องคิดมากนะค่ะ”

น้องพยาบาลที่ช่วยประสานงานเล่าเสียงเบา หลังจากที่ผมเดินคุยเรื่องนี้เพื่อไปยังห้องถัดไป ตลอดการทดสอบระบบ สิ่งนี้กลายเป็นสิ่งที่รบกวนสมาธิผมเป็นที่สุด จนกระทั่งกลับมาที่บ้าน ภาพของน้อง รอยยิ้ม และเสียงหัวเราะ ยังคงล้นวนเวียนกับคำพูดและสีหน้าเศร้าโศกพร้อมน้ำตา อยู่อย่างไม่หยุดหย่อน

01.00 AM : ผมลุกขึ้นมาเปิด Notebook และเริ่มเขียนแผนผังในการเชื่อมต่อระบบของงานวันเด็กทั้งหมด การเชื่อมต่อเสียง วิธีที่จะให้เสียงนักดนตรีบำบัด และน้องร้องไปถึงน้อง ๆ ด้วยภาพและเสียงคุณภาพสูง การเคลื่อนย้ายอุปกรณ์ภาคสนาม โดยที่ Wi-Fi ไม่หลุด และยังคงคุณภาพของสัญญาณที่ดีเยี่ยม รอยยิ้ม และน้ำตา กลายเป็นแรงขับเคลื่อน และโหมไฟในการทำงาน ที่ก่อนหน้านี้ผมรู้สึกไม่มั่นใจ กลับกลายเป็นภาพนวัตกรรม และวิธีการ Set ระบบ ที่พุ่งผ่านเข้าในหัวมากมายเสียงเพลง และเสียงหัวเราะ ๆ ของเด็ก ดังขึ้นอย่างต่อเนื่อง จากเตียงที่หนึ่ง ส่งผ่านไปยังเตียงหนึ่ง จาก Ward หนึ่งส่งผ่านไปยังอีก Ward หนึ่ง บรรยากาศที่ลอยไหลไปด้วยความสุขทำให้เห็นถึงพลัง และความสดใสของวัยเด็ก รอยยิ้มที่เกิดขึ้นไม่ได้มาจากของขวัญที่เด็ก ๆ ได้รับเพียงอย่างเดียว จิตใจที่ไม่ห่อเหี่ยวเพราะมีคนเห็นความสำคัญของเขา กลายเป็นพลังในการร่วมกิจกรรมอย่างเต็มที่ การดูร่างกายและจิตใจ

ขอบคุณตั้งใจของทุกฝ่าย ความพยายามที่จะค้นหาวิธีการรวมถึงนวัตกรรมใหม่ๆ พร้อมให้เป็นของขวัญที่มีค่า ของขวัญสำหรับ “วันเด็ก”

